

Publicerad 2008-12-20 18:11 av David Eriksson

Längtan till sitt barn kan man aldrig beskriva med ord...

Sorg

Jag känner hur jag förlorar.

Du glider genom mina fingrar, som finkornig
sand ur mina händer.

Dagar, veckor, månader...

Tiden går, du växer så det knakar.

Du blir ett par

centimeter längre för varje gång jag ser dig.

Du är klokare än tusen mansåldrar

tillsammans och dina ögon utstrålar mer liv än

livet självt. Som om de hade skådat Gud och alla

hans änglar..

Jag har älskat dig sedan du tog ditt

allra första andetag. Jag var där...

Jag svär att genom sorg, död och

lidande älska dig tills mitt hjärta slutar slå.

Mina ögon är trötta och mitt sinne så tungt..

Varje ny dag är en ny kamp min älskling.

Min längtan till dig är ändå det som bär mig,

men jag känner hur tvivel och rädsla fyller

mig. Hur länge kan en pappa orka?

Vem vore jag om du inte fanns? Vad skulle det

finnas kvar av mig då?

Utan dig vill jag inte vara kvar här...

Jag är då ingen alls, utan dig är jag

ingenting. Om jag nu förlorar dig för alltid..

Då upphör jag, lämnar denna jord och

återvänder till evigheten där inga sorger

mig kan nå. Då släpper jag mig själv fri.

Saknar dig.....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren David Eriksson med Poeter.se id #26493 innehar upphovsrätten